

спѣдъ ѳгѡ, изгониах го изъ Раатъ, и осѣдих го, да работи земата, пзана съ трънїе, и влаци, да измокрюва хлѣба си съ потътъ на лицето си презъ сичкыа си животъ. Съгрѣшили человекити въ времето Ноево, и като съ разгнѣваах Господь ѳхъ, прокодиах потопа воденъ, джждъ четыредесатодневенъ, и потопих гы. Съгрѣшили жителїети на Пентаполь и разгнѣваах съ Господь ѳхъ, и пѣстиах огонь отъ небото, и гы изгорихъ. Съгрѣшили Евреети, и като съ разгнѣваах Господь, ѳхъ, предаах гы повѣдени, обраны, и плѣнены въ ржцѣтѣ на неприателиты, тѣ на Халдейциты, тѣ на Ассирїйциты, и даже до днесъ съ „поношенїе человекѡвъ и ѳничиженїе людѣй.“ Съгрѣшихъ прїательтъ мѡ Давїдъ възлюбленнїатъ, но при сичко това, като съ разгнѣваах Господь ѳгѡ, не го простиах, безъ да го накаже първенъ съ тѣжко наказанїе, съ смъртъ на дѣцата мѡ, и моръ, който почти была истрѣвила сичката мѡ държавъ; и дрѡгы много такыва примѣры виждамы въ дрекныты оныа времена. Грѣшимъ и ныи, Хрїстіане, и да ли не виждамы колко съ гнѣви на насъ Господь нашъ, и наказва нъ съ много видове наказанїа? отъ тыа наказанїа ныи гледамы єдны, защото съ тѣлесны, като болѣсти, смърти, отдѣленїа отъ наслѣдїа, войны, плѣненїа, изгѡбы, и дрѡгы безеройны зоключенїа; дрѡгы не виждамы, защото съ дрѡховны. Когато Богъ поплѣцава, и вдигнѡва Божественната си благодать, отъ гдѣто происхожда онова помраченїе на ѳмътъ, та неможе да види свѣтлината на истината; онова безсилїе на волата, та да не клони къмъ доброто; онова невѣжество въ истиныты на вѣрата; онова неблагоприятїе въ священныты вещи; онова постомнство въ злото; и най-послѣ непокаанїето. И на кжсо да кажъ: какъ-то грѣхътъ, говоратъ священныты Богословци, є єдно крайне зло, тѣи и Богъ, който є крайната благость, ницо ненавижда повѣчь, и ницо не наказва повѣче Божїето правосудїе колкото грѣхътъ, който є єдно смѣло престъпленїе на божественныты мѡ заповѣди; за това раздмѣйте, колка трѣба да вѣде божїата ѳарость противъ єдинъ человекъ, когато той съ намира къ грѣхъ. Там ѳарость є толко голѣма, цото єдинъ праведный Ювъ съ бои отъ неа повѣче отъ колкото съ бои отъ мжката: Полѣзнѣе, аще бы во а дѣ сохраниах мѡ єсї, дѡи-деже прѣйдетъ гнѣвъ тѡбѡй.“(1) Повѣче отъ тысащы мжкы съ бои отъ неа єдинъ Юаннъ Златѡсетъ: „и ако нѣкой бы положиах тысащы

[1] Глав. 14, ст. 13.